

tens Opfyldelse sikret gennem Forbehold af Ejendomsret, medens Grosserereren, der foretager et tilsvarende Salg, skal have Ret til at sikre sig, idet Sag vedrørende Købet i saa Fald normalt bliver Handelssag, jfr. Lovudkastets § 7. Det er os endvidere uforstaaeligt, hvorfor man forbyder Sikring af Opfyldelsesinteressens Betaling, da Misbrugene med Afbetalingskontrakterne jo ikke kunne have bestaaet heri, men maa have foreligget ved Opfyldelsesinteressens Beregning. Det vilde da have været naturligt at give Regler i saa Henseende f. Eks. ved Bestemmelser i Analogi med dem, der indeholdes i Lovforslagets § 2. I det praktiske Liv ville Bestemmelserne i Forslagets § 4 medføre, at der saa godt som aldrig vil være Tale om, at Sælgeren kan kræve Opfyldelsesinteresse i de Afbetalingshandeler, der misligholdes af Køberne, idet han ikke vil kunne gøre dette uden at give Afkald paa sin Sikkerhed. Det forekommer os meget uretfærdigt, at Loven skulde hindre Sælgeren i at faa en Avance ved saadanne Salg, der vil medføre mindst dobbelt saa megen Ulejlighed og Tids-spilde som almindelige Salg, foruden at det forekommer os betænkeligt, at Købere faa Indtryk af, at Tro og Love ikke behøve at holdes, idet man jo i Almindelighed ingen Risiko vil komme til at løbe ved at indgaa Kontrakter, som man ikke holder. Vi maa derfor tro, at Lovforslaget i sine Regler gaar videre, end den Tendens, der har affødt det, har tilsigtet. Det har formentlig været Meningen, at man har villet hindre Sælgeren i at lukrere, naar Køberen hindres i at opfylde Kontraktsbestemmelserne ved Sygdom, Arbejdsløshed eller lignende, idet det jo ved en rigoristisk Fastholden af Kontraktsbestemmelserne i de nu brugelige Afbetalingskontrakter vel undertiden kan være muligt for en Sælger at indvinde mere end Købesummen ved at tage det solgte tilbage og beholde de erlagte Afdrag. Det er dog utvivlsomt saare sjædent, at saadant Misbrug finder Sted, idet Sælgeren saa godt som altid ved at lempe Afbetalingsvilkaarene søger at muliggøre for Køberne trods Betalingsvanskeligheder at afvikle. Vil Lovgivningsmagten umuliggøre Misbrug derved, at Sælgerne faa mere end Købesummen i Tilfælde af Køberens Misligholdelse af Kontrakten, forekommer det os naturligt i Stedet for Forbud mod at tage den solgte Ting tilbage at indsætte Bestemmelser om, at Tingenes Værdi efter Vurdering ved Tilbagebetalingen fradrages i Købesummen, saaledes at Sælgeren eventuelt kan komme til at tilbagebetale en Del af de erlagte Afdrag.

Det er derhos af den største Betydning for Sælgerne, at den solgte Ting saa hurtigt og saa billigt som muligt kan faas tilbage fra Køberne i Tilfælde af Handelens Misligholdelse fra deres Side. I Bestemmelsen i Lovforslagets § 6 synes det forudsat, at Sælgeren ikke som efter den gældende Ret skal kunne benytte sig af umiddelbare Fogedforretninger til at komme i Besiddelse af de solgte Effekter. Skulle Fogedforretninger ikke mere kunne benyttes, vil Forbeholdet af Ejendomsret i de fleste Tilfælde blive illusorisk, idet en Køber vil have det i sin Magt at trække en Proces — selv om den foregaar med Gæsteretsbehandling — saa længe ud, at Tingen imidlertid væsentlig forringes ved Slid, meget hyppigt utvivlsomt i Forbindelse med slet Behandling. Særlig uheldigt vil det ogsaa være, at Køberen skal have Ret til at blive i Besiddelse af den paagældende Ting, efter at Skønnet er foretaget, da han i saa Fald ganske ansvarsløst vil kunne forringe Tingens Værdi ved mindre omhyggelig eller ligefrem slet Behandling. Det er ganske indlysende, at f. Eks. Fortepianoer, Symaskiner eller lignende Effekter ville kunne blive ganske værdiløse efter Skønnets Afholdelse.

Men selv om man ikke antager, at Lovforslaget, hvis det gennemføres, afskærer Sælgeren fra at komme i Besiddelse af de solgte Effekter ved umiddelbar Fogedforretning, bliver han uheldigt stillet, idet det ikke inden Fogedforretningens Foretagelse kan blive afgjort, hvor stor en Del af de erlagte Afdrag han skal tilbagebetale for at faa Tingen tilbage. Han vil derfor altid være nødt til som Sikkerhed at deponere ligesaa meget, som Køberen har betalt i Afdrag, hvad i sig selv er generende nok. Derhos savnes i Lovforslaget Bestemmelser om, hvorledes Sikkerhedsstillelsen skal foregaa, og hvornaar Sikkerheden igen kan fordres udbetalt af Sælgeren, naar Køberen intet Skridt gør for at faa sine formentlige eller paastaaede Krav dækkede. I Mangel af saadanne Bestemmelser maa man vel antage, at der herom skal gælde de for Sikkerhedsstillelser i Fogedretter i øvrigt gældende Regler til Trods for det helt forskellige Formaal med Sikkerhedsstillelsen i det i Lovforslagets § 2 omtalte Tilfælde. Særlig urimeligt forekommer det os, at Sælgeren i alle Tilfælde skal vente med at faa Depotet tilbage, indtil Appelfristen for Fogedforretningen er udløbet,